

Capitolul 5

Capitolul 5, 1-11 – urmările minunate ale îndreptării prin credință

Într-o concluzie triumfătoare din cele spuse până acum începe capitolul 5 cu cuvintele: »*Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință*«. Nu mai poate exista nici o îndoială, nu se mai poate pune nici o întrebare. Îndreptățirea celui ce crede în Mântuitorul mort și înviat este un fapt încheiat, este o *realitate prezentă*. Cine crede în Isus este îndreptățit. Vina lui a fost plătită și el stă în Cel înviat într-o stare cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu. Învierea lui Hristos este dovada cu valabilitate veșnică, că Dumnezeu a primit lucrarea de pe Golgota ca ispășire suficientă pentru păcatele noastre. Este temelia de stâncă pe care se poate odihni Dumnezeu cel drept și pe care El poate îndreptăți pe oricine are credință în Isus.

Aproape că nu este necesar să accentuăm că noi nu am contribuit cu nimic la această îndreptățire, și nici *nu puteam* contribui. Singura noastră parte în toată această chestiune au fost păcatele noastre, care au pricinuit Domnului și Mântuitorului nostru dureri nespuse de mari și părăsirea Lui de către Dumnezeu. Nici măcar *credința* noastră nu poate adăuga ceva lucrării de mântuire a noastră, tot așa cum nici recunoștința noastră cea mai mare, sau dăruirea noastră în lucrare, *după ce* am crezut. Nu, - Dumnezeu să fie laudat! – lucrarea a fost înfăptuită numai prin Isus Hristos, Domnul nostru. Și nu numai că a fost înfăptuită, ci ea a fost recunoscută de Dumnezeu cel sfânt ca fiind atotsuficientă. Acela, care pe drumul înfăptuirii ei a trebuit să coboare în mormânt, a înviat dintre cei morți și șade acum la dreapta lui Dumnezeu încununat cu cinste și cu slavă. Printr-o singură jertfă a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți (Evrei 10, 14). Dacă nu ar fi așa, atunci niciodată nu ni se va putea ajuta; căci Hristos *nu mai poate* muri încăodată, și noi știm că fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate. De aceea: ori lucrarea a fost înfăptuită, ori partea noastră este deznădejdea lipsită de orice speranță.

În primele versete ale capitolului nostru, apostolul trage concluziile din această îndreptățire și prin aceasta creează un tablou al harului lui Dumnezeu și al căilor Lui în har, așa cum niciodată nu s-ar fi putut naște în inima omului. Să studiem detaliile acestuia în călăuzirea Căpeteniei noastre sfinte.

»Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos« (versetul 1). Trei lucruri prețioase ne sunt prezentate aici, care sunt partea tuturor credincioșilor, fără nici o excepție: *am fost* îndreptățiți prin credință, de aceea *avem* pace cu Dumnezeu, și cheia pentru ambele este *Domnul nostru Isus Hristos*. Deoarece cel credincios știe că a fost primit în Hristos, între el și Dumnezeu cel sfânt nu mai stă nimic altceva, decât numai marea lucrare și persoana scumpă a Fiului lui Dumnezeu. Toate celelalte au fost îndepărtate pentru totdeauna. Acuzările unei conștiințe vinovate au amuțit, conștiința însăși a fost curățită, și din păcătosul ostil de odinioară, vrednic de a fi urât, a luat naștere un copil iubit al lui Dumnezeu, care nu mai poate fi învinuit de nici un păcat, căci toate au fost purtate și îndepărtate. Drept consecință domnește o pace permanentă între Dumnezeu și cel credincios. Nici amintirea păcatelor din trecut și nici conștiința prezenței actuale a păcatului în cel credincios, oricât de dureroase ar fi ambele, nu pot să atingă temelia acestei păci. Pacea *a fost* făcută, înfăptuită *pentru totdeauna* prin Domnul nostru Isus Hristos, al cărui sânge este permanent înaintea ochilor lui Dumnezeu. Niciodată nu se va mai putea pune vre-o întrebare cu privire la iertarea păcatelor noastre și primirea noastră la Dumnezeu.

Ca să înlăturăm mai dinainte orice neînțelegere, atragem aici atenția la diferența dintre expresiile »*pace cu Dumnezeu*« și »*pacea lui Dumnezeu*«. Prima pace, pacea cu Dumnezeu, este urmarea sau rezultatul îndreptării pe baza lucrării lui Hristos și de aceea este partea comună, care nu se poate pierde, a tuturor credincioșilor adevărați; posesiunea și savurarea celei de-a doua păci, a păcii lui Dumnezeu, depinde de felul în care fiecare credincios în parte se bucură tot timpul în Domnul, nu se îngrijorează de nimic, ci în orice lucru aduce cererile lui la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri (vezi Filipeni 4, 4-9). Nu trebuie să confundăm starea practică a fiecărui suflet cu lucrarea înfăptuită de Hristos *pentru* noi și care

este cu totul în afara noastră. Oricât de șovăielnică și nestatornică ar putea să fie prima, și deseori este așa, cea de-a doua este tare și neschimbabilă. Dragostea divină și dreptatea s-au unit, ca să creeze fundamentul pe care noi avem pace cu Dumnezeu. Hristos, »pacea noastră« (Efeseni 2, 14), este acum permanent în prezența lui Dumnezeu, El, Cel care a devenit pentru noi »înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare« (1 Corinteni 1, 30).

Următoarea roadă prețioasă a îndreptăririi este, că noi, prin Domnul nostru Isus Hristos »avem și intrare, prin credință, în harul (sau în această favoare) acesta în care suntem« (versetul 2). Dacă până acum a fost vorba de întrebarea, cum au fost îndepărtat tot ce am înfăptuit noi în starea noastră ostilă împotriva lui Dumnezeu, apostolul vorbește acum despre harul care a făcut pace și care acum este pentru totdeauna în inima lui Dumnezeu pentru noi. Ochiul lui Dumnezeu se odihnește în Hristos cu plăcere față de toți copiii Săi. Ei sunt iubiți, așa cum este iubit Hristos, și prin El au totdeauna libertatea să se apropie prin credință de acest har, în care stau, și să se folosească de el. „Noi savurăm această favoare”, așa cum a spus în mod potrivit un alt scriitor, „în prezența lui Dumnezeu. Nu numai că *Judecătorul* ceresc ne îndreptățește, ci un Tată ceresc ne primește; o față strălucitoare, îndurătoare și plină de dragoste părintească luminează și bucură sufletul nostru și înviorează inima noastră, așa că suntem înaintea Lui cu inima plină de liniște și umblăm pe cărarea Lui. Avem conștiința prețioasă, că stăm sub favoarea lui Dumnezeu. În ceea ce privește păcatele noastre, ele au fost toate înlăturate; în ceea ce privește poziția noastră actuală înaintea lui Dumnezeu, totul este dragoste și favoare, în claritatea strălucitoare a feței Sale; în ceea ce privește viitorul, ne așteaptă slava.”

Cuvinte prețioase, scrise de un slujitor al Domnului înaintat în vârstă, cu puțin timp înaintea încheierii unei vieți lungi și binecuvântate în slujirea Aceluia care i-a iubit sufletul! Ele dovedesc cât de prețios i-a fost accesul la acest har și cum prin credință s-a folosit de el. Involuntar ne aduc aminte de îndemnul din Evrei 13, 7: »Aduceți-vă aminte de conducătorii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; și privind deaproape sfârșitul viețuirii lor, urmați-le credința.« Același har, care i-a întărit pe ei, aceiași dragoste, pe care ei au savurat-o, au devenit partea noastră, și depinde numai de noi în ce măsură ne vom folosi prin credință de harul »în care stăm«. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! – noi nu am venit la muntele Legii, cu focul și întunericul lui, cu cuvintele pe care ascultătorii nu le puteau suporta, ci la Sion, muntele Harului, și la Isus, Mijlocitorul unui legământ nou, care a împlinit toate nevoile noastre și care zilnic stă la dispoziția noastră în toată plinătatea.

Și cel de-al treilea rezultat al îndreptăririi, de care ne ocupăm acum: »ne lăudăm în nădejdea slavei«, este partea sigură, care nu se poate pierde, a tuturor credincioșilor adevărați. Slava lui Dumnezeu este înaintea noastră. Este clar, că dacă ea ar fi dependentă de perseverența și credincioșia noastră niciunul din noi nu ar obține-o. Dar Isus ca »Înainte mergător« al nostru a intrat în slavă și El ne va duce și pe noi acolo. Ea ne este asigurată prin El, care a murit pentru noi și a înviat dintre cei morți. Ar putea El să piardă vreodată binecuvântările, pe care le-a obținut în felul acesta? Imposibil. Și tot așa de puțin noi, cei pentru care El le-a obținut. El este Garantul nostru și în această privință. De aceea plini de bucurie putem privi în viitor și ne lăudăm în nădejdea sigură a slavei, în timp ce umblăm aici jos în slăbiciune și nedesăvârșire. Același Dumnezeu, care Și-a descoperit dreptatea Sa și puterea Sa divină în Evanghelie, care ne-a făcut parte de dragostea Lui și de harul Său, vrea să ne aibă la Hristos și cu Hristos în slava Sa.

Putea să fie o purtare de grijă mai mare, decât aceea a valorii lucrării și persoanei Domnului nostru Isus Hristos, cu privire la trecutul, prezentul și viitorul nostru? În ceea ce privește trecutul, nu ne mai neliniștește nimic: avem pace cu Dumnezeu; în ceea ce privește prezentul, stăm sub favoarea lui Dumnezeu-Tatăl, și în ceea ce privește viitorul, slava cerească își aruncă razele pe drumul nostru. S-ar putea crede că nu mai este nimic de adăugat la cele spuse. Realmente, întreaga stare binecuvântată a unui creștin, drumul său de la început și până la țintă este exprimat aici. Și totuși apostolul continuă: »Ba mai mult« (versetul 3), și reia aceleași cuvinte în versetul 11.

»Ba mai mult, ne lăudăm și în necazuri«. Noi nu am ajuns încă la ținta călătoriei noastre. Între Egipt și Canaan este pustia. Ea nu face parte din hotărârile lui Dumnezeu, dar noi trebuie să

trecem prin ea, ca să ajungem la țintă, și aici este locul unde experimentăm căile de educare a noastră din partea lui Dumnezeu și totodată cunoaștem ce este în inima noastră (compară cu Deuteronom 8, 2). În seceta pustiei, unde „nici hrană nici izvor, nu întăresc pe călător“, suntem puși la încercare, ca să se vadă dacă suntem în stare să ne încredem numai în Dumnezeu. Sufletele noastre sunt încercate, dușmanul ne atacă, credința mică și necredința se tulbură, natura își revendică drepturile ei, iar inima sărmană cade deseori în deznădejde. Experiențele pustiei nu sunt necesare pentru mântuirea noastră, dar sunt binecuvântate pentru omul nostru lăuntric. Ele nu ne fac să fim potriviți sau „maturizați“ pentru cer, căci atunci tâlharul muribund nu ar fi putut merge în aceeași zi cu Hristos în Paradis; dar ele ne fac să ne desprindem de lucrurile pământești, ne învață cu privire la dependența noastră totală de Dumnezeu și ne fac să recunoaștem credințioșia Lui. În necazuri experimentăm dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, compasiunea inimii Lui de Tată, într-un fel în care pe alte căi, și în mod deosebit în slavă, nu ar fi posibil. Cerul nu oferă ocazia pentru aceasta.

»Necazul lucrează răbdare«. Tocmai ceea ce pe un necredincios îl tulbură și îl descurajează, îl duce chiar la deznădejde, dă naștere în cel credincios la curaj și perseverență. În loc să-i răpească încrederea, necazul îl face să privească cu încredere în sus. Necazul întâlnește în el exact ceea ce perseverența vrea să evite, nimicește voința proprie, crează în inimă »cărări drepte« pentru Dumnezeu, limpezește credința de tot ce nu este adevărat și îl face pe cel credincios apt să se încreadă liniștit în Dumnezeu. Necazul nu are nimic a face cu *mântuirea* noastră. El este destinat pentru a verifica *starea* noastră și să pună în lumină, dacă noi umblăm potrivit cu chemarea și poziția noastră, în care ne-a așezat mântuirea. El face să se vadă în ce măsură natura veche, care mai este în noi, ne mai influențează, ne smerește și ne duce la judecata de sine.

Dacă necazul lucrează »răbdare«, răbdarea aduce »experiența«. În suferințe și greutăți recunoaștem, pe de o parte, cine suntem noi, iar pe de altă parte, cine este Dumnezeu în bunătatea și credințioșia Lui pentru noi. Inima fiind desprinsă în felul acesta de lucrurile pământești, ochiul nu mai privește la lucrurile temporale ci se îndreaptă spre lucrurile cerești, nădejdea, care este deja prezentă în inimă, devine mai vie și mai puternică. »Experiența aduce *nădejde*«. În felul acesta rezultate binecuvântate vin unul după altul și în loc să ne lăsăm conduși la nerăbdare și cârtire din cauza greutăților de pe cale, învățăm să ne *lăudăm* în necazuri. Posedăm cheia unor lucruri, care altfel ni s-ar părea enigme ciudate, și ne întărim mâinile în Dumnezeu, care iubește pe copiii Săi cu o dragoste intimă și face ca *totul* să lucreze spre binele lor.

»Însă nădejdea nu dezamăgește, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat« (versetul 5). Prin aceasta ajungem la punctul culminant al învățături pe care apotolul ne-o dă aici. Nădejdea înviorată prin experiența credințioșiei nelipsite a lui Dumnezeu nu dezamăgește, nu se poate dovedi ca fiind înșelătoare, căci între Dumnezeu și noi s-a făcut o legătură care niciodată nu poate fi ruptă: El ne-a dat *Duhul Său!* Noi suntem nu numai înnoiți prin acțiunea acestui Duh, »născuți din apă și din Duh« (Ioan 3, 5), ci Duhul Sfânt, care, spus în treacăt, este amintit aici pentru prima dată în această epistolă, ne-a fost dat ca pecetă a credinței noastre și ca arvună a posesiunii câștigate prin Hristos (2 Corinteni 1, 22; Efeseni 1, 13-14). Trupurile noastre au devenit *locuințe* ale Duhului Sfânt. Pe această cale, așa cum se exprimă apostolul aici, a fost turnată dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre. În alte locuri ni se spune că noi prin Duhul strigăm »Ava, Tată!«, că prin El știm că suntem în Hristos și Hristos este în noi, și așa mai departe (Galateni 4, 6; Ioan 14, 16-20).

Ce realitate minunată: dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre, prin aceea că Duhul Sfânt, a treia Persoană a dumnezeirii, și-a făcut *locuința* în noi! Aceasta nu ni s-a putut face cunoscut înainte ca lucrarea de mântuire să ni se facă cunoscut în toată plinătatea ei. Această realitate, așa cum am spus, constituie punctul culminant al expunerilor apostolului. În ce măsură fiecare credincios în parte le-a primit prin credință și prin acțiunea Duhului Sfânt savurează dragostea lui Dumnezeu, în ce măsură el umblă în ele, este un alt aspect; dar pentru *toți* credințioșii există această realitate. Drept urmare, nădejdea nu poate să dezamăgească. Dumnezeu nu-și întoarce privirea de la cel neprihănit (compară cu Iov 36, 7).

Dar dragostea lui Dumnezeu nu numai a fost turnată în inimile noastre, ca să fie savurată în noi, ci ea a fost descoperită și în afară și dovedită printr-o lucrare înfăptuită cu totul independent de noi, atunci când ne aflăm într-o stare lipsită de putere și coborâre adâncă. »Căci«, așa continuă apostolul, »pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la timpul convenit, a murit pentru cei nelegiuți« (versetul 6). Da, numai pe această bază a fost posibil ca dragostea lui Dumnezeu să fie turnată în inimile noastre. Și »la vremea convenită« a avut loc lucrarea, adică, »când a venit împlinirea vremii« (Galateni 4, 4) și starea omului s-a arătat în toată disperarea ei. Dar tocmai aceasta ne arată toată curăția și desăvârșirea acestei dragoste. Numai ea putea să se intereseze de aceia în care nu era nimic care să trezească interesul, decât numai vina lor și starea lor stricată. Numai dragostea lui Dumnezeu, care este El Însuși, putea să fie izvorul și motivul pentru care a lăsat pe Fiul Său să moară pentru cei lipsiți de putere și păcătoși.

Creatura nu este în stare să facă așa ceva. Un om *nu poate* iubi în felul acesta, chiar dacă inima lui este aptă de sentimente adânci și puternice. El va cuteza să-și dea viața pentru un om care i-a făcut bine; pentru un om „drept” cu greu va muri cineva. Dreptatea ca atare va câștiga admirația și va fi prețuită, dar niciodată nu va trezi dragostea care are curajul să se jertfească. »Pentru un om drept, cu greu ar muri cineva; dar pentru cel bun, poate că cineva ar avea curajul să moară« (versetul 7). – Dar ce a făcut Dumnezeu?

»Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (versetul 8). *Numai Dumnezeu poate iubi așa*. Omul are nevoie de un motiv, care să acționeze din afară asupra lui, dar Dumnezeu nu are nevoie. El este dragoste și nu are nevoie de un impuls din afară. El a iubit lumea, o lume rea și păcătoasă, atât de mult, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Obiectul dragostei Lui erau păcătoșii vrednici de a fi urâți, care erau așa de necurați și lipsiți de orice bunătate, că numai jertfirea Preiubitului Lui putea să le ajute; dar nici altceva mai puțin decât aceasta nu putea să fie suficient pentru dragostea Lui.

Dumnezeu minunat! Dragostea biruiește pe cei mândri și aroganți, câștigă pe cei săraci și lipsiți de ajutor și încălzește inimile reci și indiferente. Ea dăruiește pace și bucurie inimii copilului și umple cu adorare interiorul bărbatului. Să mărturisești despre ea, să cânti și să spui despre ea, este misiunea cea mai nobilă a creaturii mântuite. Ce sunt rezultatele cele mai mari și mai nobile ale înțelepciunii umane în comparație cu această dragoste? Sunt o ceață rece și întunecoasă lângă căldura și viața dată de razele soarelui! Da, pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi!

Dar dacă așa este, dacă dragostea a lucrat în felul acesta, pe când eram încă păcătoși, cu cât mai mult acum, »fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie« (versetul 9). Urmarea este așa de simplă și convingătoare, cum nu se poate mai bine, dar apostolul o adâncește și o extinde, adăugând: »Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui« (versetul 10). Dacă moartea Fiului lui Dumnezeu a adus împăcarea dușmanilor cu Dumnezeu și i-a salvat de mânia care va veni peste acest pământ și peste locuitorii lui, nu va mântui cu atât mai mult viața Sa pe cei care au fost împăcați în felul acesta, pe cei numiți de Hristos prieteni și frați? Dacă Hristosul muribund a adus mântuirea și viața păcătoșilor pierduți, va lăsa oare Hristosul viu, așezat la dreapta maestății lui Dumnezeu, să piară pe drum pe aceia care au fost aduși printr-un preț așa de mare într-o relație nouă și sfântă cu Dumnezeu?

Concluzii mai clare și mai decisive, ca cele trase de Duhul Sfânt aici, nu ne putem imagina. După ce cazul a fost analizat foarte detaliat, cuvintele apostolului înlătură orice îndoială și dau o liniște sfântă sufletelor fricoase și conștiințelor sensibile. Mai întâi este prezentată pe față natura și starea noastră: eram fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși și dușmani, și apoi ni se arată cum dragostea lui Dumnezeu, pe baza dreptății, întâmpină toată această disperare: „Dreptatea a pus capăt judecății mele.” Dragostea în sine nu ne-ar fi putut salva de mânia dreaptă a lui Dumnezeu; ea trebuia să creeze mai întâi baza dreaptă, prin dăruirea singurului Fiu iubit al lui Dumnezeu, pe care putea apoi să lucreze în har cu noi. Și ea a făcut aceasta, lucrarea a fost înfăptuită, Dumnezeu să fie slăvit în veșnicie!

Noi am fost deci aduși în felul acesta la Dumnezeu, am înțeles ce înseamnă mântuirea și îndreptățirea, și ca cei ce au devenit părtași naturii dumnezeiești posedăm conștiința prețioasă că suntem în Dumnezeu și că El locuiește în noi și zilnic, pe drumul în spre slava care ne stă în față, avem parte de bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte: *Îl cunoaștem*, și de aceea ne lăudăm nu numai cu ceea ce a făcut sau face pentru noi, cu ceea ce ne-a dat sau ne dă, ci ne lăudăm *cu El Însuși*.

»Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea« (versetul 11). Nu slava, nu întristările și urmările lor binecuvântate stau acum înaintea duhului apostolului, ci este Dumnezeu Însuși. Un copil înțelept, mulțumitor, vorbește și se bucură nu numai de ce a primit de la Tatăl său, sau speră să primească, ci în mod deosebit este fericit că *are* un astfel de tată iubitor și credincios, care îl însoțește, zilnic îl cunoaște mai bine și îi pătrunde gândurile. Umblarea cu tatăl este o bucurie zilnică, crescândă. El se laudă cu El.

Tot așa și noi ne putem lăuda în Dumnezeu, că El este Dumnezeul nostru și Tatăl nostru. Ce privilegiu inestimabil! Cu cât îl înțelegem și îl trăim mai mult, cu atât mai adâncă este bucuria noastră, cu atât mai intimă devine savurarea harului. Vom savura deja aici jos ceea ce va fi cândva acolo sus bucuria noastră în caracterul ei cel mai înalt. Savurăm pe Dumnezeu Însuși, prin Domnul nostru Isus Hristos, ca Persoana infinită, dar prezentă pentru natura nouă, aptă pentru o astfel de savurare, pentru că Duhul Sfânt locuiește în noi și descopere sufletului pe Dumnezeu.

Savurăm cu mulțumire *darurile* lui Dumnezeu, dar mai mare și mai sublim decât ele este *Dătătorul* lor. În ele este bucuria noastră cea mai înaltă și cea mai minunată. El este desigur Dumnezeul cel sfânt, dar sfințenia Lui nu ne infricoșează; dimpotrivă, ne simțim bine în lumina acestei sfințenii. Ea este bucuria noastră.

Dacă întrebăm: cum a avut loc această lucrare mare, cum a devenit imposibilul posibil?, răspunsul este: »prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.« Ceea ce primul Adam în nevinovăția lui niciodată nu putea să savureze, a devenit acum în ultimul Adam partea acelor care odinioară »erau copii ai mâniei, ca și ceilalți«. Domnul Însuși a zis ucenicilor Săi în noaptea dinaintea suferințelor și morții Sale: »Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El«. Așa a avut loc, lucrarea a fost înfăptuită, și rezultatele ei sunt pentru veșnicie ale noastre.